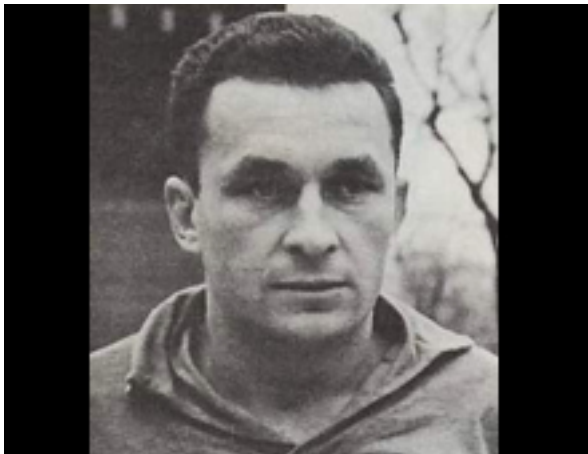

26. октобра 2013. године навршиле су су 3 године како је преминуо, у својој 82. години, један од најпознатијих бањалучких спортиста, легендарни ПЕТАР ПЕРОВИЋ – ПЕРО, ру кометаш, леворуки "бомбардер", рукометна и људска легенда Борца и југословенског рукомета.

Перо је био спортиста "од
главе до пете
", народски речено.

Од неколико рукометних Борчевих легенди Перо сигурно спада међу оне највеће, За живота су га већ називали "живи споменик" РК Борац и бањалучког спорта! Од почетка до краја каријере, спортске и животне, вјеран Борцу и Бањалуци. Бањалучанин, Борчевац, од почетка до краја.

Млађе генерације га се сигурно не сјећају, али га многи Бањалучани и љубитељи рукомета још увијек памте, а његова дјела, резултати, су остали записани у историји рукомета и спорта за сва времена. И то не само бањалучког.

Наш Перо заслужује много више него што је овдје написано, али због свих нас, који га памте или су "чули за њега". Перо заслужује барем трунку подсјећања из његовог осебујног и успјешног живота.

Перо, човјек "од спорта" бавио се атлетиком, фубалом, одбојком и великим рукометом. За мали рукомет се опредјелио 1954. године и ту се потпуно доказао и остао у том спорту. Педесетих и шездесетих година био је један од најбољих десних бекова бивше државе, репрезентативац, капитен Борца и његов главни ослонац.

Корпулентан, атлетске грађе, са веома јаким и прецизним шутем, "бомбардер" свог времена. Страх и трепет за голмане. Имао је себи својствен шут - шутирао је са земље након своје специфичне финте, варке, која је увијек успјевала, са дугом задршком у замаху тако да је противничку одбрану и голмана доводио на тзв. "криву ногу", односно инфериоран положај за активну одбрану. Играо на позицији десног бека и дуго година био ослонац и покретачка снага Борца и југословенске репрезентације.

У игри изузетно психолошки стабилан, није био играч виртуоз али је знао све о рукомету, био покретачка снага, одбрамбени колос, ослонац читаве екипе. Почесто играч одлуке. У преломним тренуцима утакмице, када је свима дрхтала рука, знало се да лопта иде Пери, а он је то рјешавао, одлучивао, наоко једноставно, својом "финтом" и топовским шутем.

Некадашњи Стадион спортски игара, увијек препун, се тресао од гласова навијача – оним чувеним повиком: ГРУНИ ЈЕ ПЕРО!

На утакмицама је Перо увијек био међу најбољима, најборбенијим, најпожртвованијим... понекад играо, и на леђима носио, и "за двојицу".

Иако је био за ондашње, а богами и за данашње, вријеме веома крупне конституције, тјелесне грађе која је многе, на први поглед и застрашивала, наш Перо је био изузетно миран човјек. Доброћудан и правдољубив, увијек спреман за помоћи другима, спреман за шалу, велики радиша, или како је данас модерно казати - радохоличар, у спорту поготово.

Педагог по струци, човјек великог срца, поштен у сваком тренутку, увијек је настојао да пружи помоћ младима које је највише и волио и вјеровао у њих. Многи млади људи, спортисти и они који то нису, тешко да би постигли што су постигли да нису имали Перину подршку, помоћ, савјет... да нису прошли "кроз Перине руке".

Био је, без икакве патетике, велика подршка многим бањалучким, и шире, нараштајима, а поготово својим саиграчима, играчима, ученицима, сарадницима.... Породица је некако, тако је барем изгледало, често била у "другом плану" у односу на спорт, мада је Перо био добар, прави, породични човјек.

Перо је родјен 17.августа 1929. године у Бањалуци, завршио је Вишу педагошку академију, али скоро сав свој свој живот је посветио спорту и то изузетно успјешно, од почетка до краја.

За Борац је одиграо 130 званичних утакмица и постигао 465 голова. Са својим клубом освојио је двије титуле првака државе (1958/59, 1959/60) и три титуле побједника националног купа (1957, 1958. и 1961. године).

За државну репрезентацију је дебитовао 17. децембра 1958. против Аустрије и одиграо 22 утакмице.

Након завршетка, дугогодишње, играчке каријере посветио се тренерском послу, а био је и селектор југословенске репрезентације, у периоду од 1964. до 1966. и то први Бањалучанин на челу репрезентације!

По завршетку тренерске каријере и даље је остао у рукомету као спортски радник, функционер, и није му било тешко да обавља било коју функцију која му је била повјерена и то увијек успјешно. Био је и предсједник РК Борац и на многим другим високим функцијама у спортским органима и тијелима бањалучког, босанскохерцеговачког и југословенског спорта.

Човјек од спорта; за њега се дословно може казати: једном у рукомету, у рукомету до краја живота.

Бањалука, Борац и рукомет су, прије 3 године, изгубили једног изузетног човјека,

спортисту. Напустила нас је једна "велика људска и спортску громада", човјек чији је цијели живот био посвећен спорту, спортском и педагошком раду са омладином, дјецом, људима... Без њега би Борац био ускраћен за једну истинску рукометну легенду, људску громаду у сваком погледу.

Великан је отишао заувјек, али никад неће отићи из срца свих искрених љубитеља спорта, а поготово људи који су га познавали, људи који су, макар, "прошли поред њега", једном у животу

ХВАЛА И СЛАВА МУ!

(преузето са Facebook странице "Бањалучки спорт")